mas, kui rummalad tullega hakkawad mängima. Monneski kohhas kulukse ka weel sedda meletumat ebbausko likumas ollewad, et peergo ello pitkendamisse peäle seina pöllema jätakse, kui innimessed isse keik maggama heitwad.

Monni ei tahha Lauritsa päwal tuld üleswötta, päwa tousust ni kaua kui päwa lojasse, sest et siis innimenne sel aastal peab tullekahjo eest hoitud ollema. Tühhi jut se, ja selge ebbaust! Mitto ütleb: Jummal piddago tuld kitsas kohhas; teine: Jummal piddago tullokest omma pihho sees, et se laiali ei lähhä! Agga üks tark wanna sanna ütleb ka: Kui innimenne hoiab, siis Jummal hoiab ka, egga tulle Jummal jalgse appi, kui innimesse holetusse ja rummalusse läbbi kahjo on sündinud! Kül mitto nuttab taggajärrele kibbeda silmaweega omma warra, mis tulli ärrasönud, omma lapsokest, mis sisse jänud; kül mitto jääb omma ello otsani kehwaks, egga sa ennam kossuda, egga omma endise hea pölwe peäle tousma. Agga ehk sa ka iggapääw kes teab mitto peatäit nuttaksid, sellega sa ei joua sedda tullokest ärrakustutada, mis so holetus ja tähhelepannematta wiis on süütnud, egga sa woi sedda hirmust kahjo ärratassuda, mis so arrota meel ja teud teistegi, monnikord ühhe terwe külla peäle on saatnud! Seeb se on, mis se sanna tähhendab, mis monnes kohhas rahwa suus likub: Tullekiirg mönab selle järrele, kelle käest temma on wäljapeäsnud!

Armas Jummal saatko isse meie Marahwa ellamist ja ollemisse wisi ikka parrema korra peäle minnema, et teie ka tulleholdmisse ja keige mu ilmalikko ello ja kombette polest, kuida kirri ütleb, ikka woiksite katsuda, kuida teie hästi ellate, ei mitte kui rummalad, waid kui targad.